

PERLA DE VELLUT (COMPOSICIÓ)

Un relat de: [PERLA DE VELLUT](#)

PERLA DE VELLUT

I

L' aleteig d' un somriure
alena la paraula quotidiana
aleatòriament llançadora
del teu esguard.
Amb l' expressió verda vessa la il.lusió
d' un goig sense sorpreses
i amb viceversa vibra l'elogi
de les vicissituds .
Plau la plenitud del teu aiguanaf
que cantusseja entre els teus ulls
plens de candor fins a l' infinit.
Candorosa capacitat de somriure
que s' empolaina en l' horitzó de les venes,
argenta la plenamar de la visió.
Plasma sobre el vent plegat
el teu costum d' enrogiment
avant i arrere amb dues pupil•les
esbalaïdes
que tornen fresques. L' esbarjo del teu viure
fressejar delicat
per la meua pell.

II

Se m' esborralla la mirada
vagant entre les teues pupil•les
i el meu equilibri d'esma
s' esfuma esdevenint-se boira.
Dues pupil•les verdes augmenten
els camins inventats per una al•legoria;
i com si fora lluïssor de lluna
palpiten com mai en la vida.
Tu, pell blanca,
com si ja fores com a flor
ets argent viu de l' ànima.
Tu, altra vegada,
passes sota la meua pell
amb un fregadís escampat
reconegut.
Tu, nit de la meua nit,
romps el silenci de la meua casa,
amb la teua boca que és riallera.
Pels camins del dia i de la nit ets com un misteri
regalant-me la teu cara privilegiada.
Descobreixes el gaudi del teu gènere
roncant l' esperança aromàtica eixida del teu cor.

III

Sols un dia de protecció
i res més que un dia;
un instant sol entre milions d' instants,
la teua cara, redona, rememora
la figura del teu amor.
Dissenyes la teua circular
breu fragment de migdia amb airostat d' infantesa
Una simple mirada al cel
però no se m' oblida

que ets encant afortunat de la benaurança.

Rostre xicotet

ulls xicotets cor xicotet

xarboteges els meus somnis

a través del firmament.

Sols un dia

ets el viatge del meu viure

però més encara ets l' inquietant

pressió del plaer.

Apassionada i copiosa

figura que et desxifra

d' encant tendre clamorosa.

IV

Clòtxina de la meua fissura

al voltant

d' un aromàtic somriure,

finament

la teua cara xicoteta, ondulada

i limitada

absorbeix el meu encant.

T' acobles al meu somris

quan vens d' algun lloc llunyà

invisible flamant submergible

en el meu esperit.

La inquietant flama de la teua mirada en fa esclau

com el sol diari

voladís i daurat.

Del bressol a la tomba

sense titubeig ets la tònica de la voluntat

Voltejaré entre la teua pell

serpentina del teu passejar

amb elogis d' expressions inacabables.

Virada del sol radiant

esclat que cantusseja

com a orla de visió eterna.